

Policjanci w służbie historii

https://policjancihistorii.ipn.gov.pl/pol/form/r9514443617630,Liceum-Ogolnoksztalcinge-w-Zespole-Szkol-w-Tyczyne.html
18.05.2024, 18:12

Małgorzata Sochacka

[Powrót](#)

Pełna
nazwa
szkoły

Liceum Ogólnokształcące
w Zespole Szkół w
Tyczynie
36-020
Tyczyn
podkarpackie

Dane zespołu

Nauczyciel -
Opiekun -
imię i
nazwisko

Małgorzata Sochacka

Pierwszy uczeń

Uczeń 1 -
imię i
nazwisko

Dawid Marczak

Drugi uczeń

Uczeń 2 -
imię i
nazwisko

Mikołaj Walus

Trzeci uczeń

Uczeń 3 -
imię i
nazwisko

Patrycja Wójcik

Sylwetka policjanta

Imię i
nazwisko
policjanta

Walenty Ozimek

Lata
życia

1897-1978

Opis
postaci

WALENTY OZIMEK
1897-1978
przodownik Policji
Państwowej

Policjant, o którym
chcemy opowiedzieć nie
jest znaną postacią. Nie
ma go w żadnej książce
historycznej, nie

znajdziemy go w internecie. Zniknął w otchłani dziejów, tak jak wielu innych funkcjonariuszy Policji Państwowej, po których nie została nawet pamięć. Walenty Ozimek nie dokonał żadnych heroicznych czynów, nie poległ śmiercią chwalebną. Nie spotkały go zaszczyty ani ordery. Ale mimo to jest dla nas bohaterem. Jego ciche bohaterstwo, to dwadzieścia lat służby w Policji Państwowej, na posterunkach wyjątkowo trudnych i niebezpiecznych, w regionie o bardzo wysokiej przestępczości – w dawnym województwie lwowskim, w Beskidzie Niskim i Bieszczadach. Dosłużył się stopnia przodownika. Jednak to nie był awans przypadkowy, ale wypracowany codzienną, ciężką służbą i sumiennym wypełnianiem swoich obowiązków. Opowieść o służbie Walentego Ozimka dla II Rzeczypospolitej przygotowaliśmy dzięki zachowanemu w Archiwum Akt Nowych aktom osobowym. Z ponad stu stron pożółkłych kart spróbowaliśmy odtworzyć historię jego służby w Policji Państwowej. Pomogli nam także dalsi krewni Walentego Ozimka – Krystyna i Jerzy Mazurkiewiczowie (Jerzy Mazurkiewicz jest synem córki brata Walentego – Jana Ozimka, również przedwojennego policjanta, jeńca obozu w Ostaszkowie, który został zamordowany przez NKWD w Twerze wraz ze swoim 17-letnim synem

Stanisławem). Nie znamy losów najbliższej rodziny naszego bohatera. Dowiedzieliśmy się tylko, że po drugiej wojnie Walenty Ozimek wraz z żoną i dwójką dzieci znalazł się w Gryfinie (dzisiaj to województwo zachodniopomorskie). Tam zmarł, a kontakt państwa Mazurkiewiczów z jego dziećmi urwał się.

Walenty Ozimek urodził się 18 lutego 1897 r. w Kolbuszowej. Wtedy były to tereny położone w Galicji, w zaborze austriackim. Jego rodzicami byli Piotr i Józefa z domu Golis. Walenty miał pięciu braci oraz dwie starsze, przyrodnie siostry. Informacja o rodzeństwie znajduje się w życiorysie Walentego Ozimka, który dołączony został do jego akt osobowych. Napisał go w 1926 r. podając informacje o poszczególnych członkach rodziny (jego rodzice już nie żyli). Najstarszy z braci Ozimków, Jan, urodzony w 1894 r., był policjantem w województwie wileńskim. Z trzech młodszych braci Walentego: Józef służył w wojsku w Szczypiornie, Piotr był piekarzem w Kolbuszowej, a najmłodszy Mieczysław uczniem szewskim w Kolbuszowej. Siostry - Józefa i Łucja, zamężne, mieszkały w Przemyślu. 18 kwietnia 1925 r. Walenty ożenił się z Apolonią Szymczakowską. Ślub odbył się w kościele w Jaśliskach. Małżonkowie posiadali dwójkę dzieci: córkę Jadwigę Zofię urodzoną 5 września 1926 r. oraz syna

Stanisława Eugeniusza
urodzonego 22 grudnia
1931 r.
W chwili wybuchu
pierwszej wojny światowej
Walenty Ozimek miał 17
lat. Należał go grona
zaangażowanej
patriotycznie młodzieży –
od 1913 r. był czynnym
członkiem Stałej Drużyny
Strzeleckiej przy
Towarzystwie
Gimnastycznym „Sokół”
w Kolbuszowej. W 1915
został wcielony do armii
austriackiej i walczył na
froncie włoskim. Służył w
2 pułku strzelców
tyrolskich, w stopniu
szeregowca w okresie od
15 maja 1915 do 31
października 1918. Po
odzyskaniu przez Polskę
niepodległości wstąpił do
Żandarmerii Krajowej
Polskiej, w której służył od
1 grudnia 1918 r. do 1
lutego 1919 r., kolejno w
Kolbuszowej, Krośnie i
Sanoku. 1 grudnia 1919 r.
Walenty Ozimek
przeszedł z żandarmerii
do utworzonej 24 lipca
1919 r. Policji
Państwowej. Unifikacja
organów policyjnych na
terenie dawnego zaboru
austriackiego odbywała
się w specyficznych
warunkach w związku z
działaniami wojennymi
(konflikt polsko-ukraiński,
wojna z bolszewikami).
Od grudnia 1919 r. do
września 1921 r.
funkcjonowała tutaj
Komenda Policji
Państwowej dla byłej
Galicii, na czele której stał
dotychczasowy
komendant małopolskiej
żandarmerii, późniejszy
komendant główny Policji
Państwowej, Wiktor
Zygmunt Sas Hoszowski.
Walenty Ozimek
rozpoczął służbę w

Komendzie Okręgowej w Przemyślu, która w 1920 r. została rozwiązana, a podlegające jej komendy powiatowe włączono do okręgu lwowskiego. Walenty Ozimek służbę w Policji Państwowej pełnił przez cały okres międzywojenny. 1 grudnia 1919 r. wstąpił do policji, zaś 6 stycznia 1920 r. złożył przysięgę służbową w Powiatowej Komendzie Policji Państwowej w Sanoku. W aktach osobowych jest dokument z tekstem przysięgi i jego własnoręcznym podpisem. Walenty Ozimek był funkcjonariuszem VIII okręgu - lwowskiego. Przyszło mu służyć na bardzo trudnym terenie, o wysokiej przestępczości, spowodowanej biedą, wojenną demoralizacją, łatwym dostępem do broni. Podkarpacie w okresie międzywojennym było jednym z najniebezpieczniejszych obszarów II Rzeczypospolitej. Popełniano tu ogromną liczbę przestępstw, także tych najcięższych, jak zabójstwa, rozboje, czy kradzieże. Niestety, statystyki stanu przestępczości pokazują, że wraz z upływem lat od zakończenia wojny, nie było lepiej, a zdecydowanie gorzej. W 1924 r. województwo lwowskie było na trzecim miejscu w kraju pod względem liczby przestępstw. W 1933 miało najwyższy wskaźnik w kategorii zabójstw. Policjanci zmagali się z wieloma problemami - od przestępczości antypaństwowej i

działalności zorganizowanych grup przestępczych, po drobne przekroczenia związane z przepisami dotyczącymi życia codziennego mieszkańców. Duże zróżnicowanie narodowościowe i religijne tych obszarów powodowało, że nie brakowało konfliktów między Polakami, Ukraińcami i Żydami, częste w latach trzydziestych były wystąpienia chłopskie. Co najmniej 30 policjantów z terenu, na którym służył Walenty Ozimek, zginęło wykonując swoje obowiązki. Nasz bohater również uczestniczył w niebezpiecznych akcjach, o czym świadczy pochwała, którą 3 sierpnia 1925 r. otrzymał od okręgowego komendanta Policji Państwowej we Lwowie za zlikwidowanie bandy Mitkowskiego. Karol Mitkowski wraz ze swoją bandą działał na początku lat 20-tych w okolicach Przemyśla. Przestępcy dopuszczali się przede wszystkim napadów na domy prywatne i instytucje państwowe. Dopuścili się również kilku morderstw, w tym na policjantach. Ich wyczyny były szeroko opisywane w ówczesnej prasie. W celu zatrzymania bandytów zorganizowano specjalną grupę policjantów, która rozpoczęła obławy i aresztowania. Przestępcy wycofali się na południe, na tereny górskie. Informacja o miejscu pobytu Mitkowskiego i jego ludzi pozwoliła na osaczenie ich w chacie, w której się zatrzymali.

Doszło do intensywnej wymiany ognia, jak podają źródła, oddano ponad 500 strzałów. Karol Mitkowski został zabity, zginął też niestety jeden z policjantów.

Codzienna służba Walentego Ozimka wyglądała jednak zupełnie inaczej. Całe swoje zawodowe życie związał z posterunkami znajdującymi się na obszarze podlegającym Komendzie Powiatowej Policji w Sanoku. Liczyła ona 14 posterunków, z czego nasz bohater służył na 7 z nich: Bukowsko, Jaśliska, Rymanów, Sanok, Szczawne, Wisłok Wielki i Zagórz. Według spisu ludności z 1921 r. powierzchnia powiatu sanockiego wynosiła 1261 km², a liczba ludności to 102 167 osób. W 1938 r. było to już ponad 114 tysięcy osób. 2/3 tego obszaru to tereny górskie. W 1937 r. na tym terenie służbę pełniło 79 policjantów, co w przeliczeniu daje prawie 16 km² na jednego funkcjonariusza (dla porównania: dzisiaj na jednego policjanta przypada niewiele ponad 3 km²). Zestawienie tych danych pokazuje, że nasz bohater w swojej służbie doświadczał wielu wyzwań wynikających z rozległości terenu przypadającego na poszczególne posterunki i zbyt małej liczby policjantów w odniesieniu do liczby ludności. Problemem było także słabe wyposażenie w środki transportu i łączność oraz przestarzała broń. Jeżeli to wszystko go nie zniechęciło, to musiał

bardzo poważnie traktować swoją służbę. Widać, że nie bał się wyzwań i przyjmował je jako część swojego zobowiązania, które ślubował słowami przysięgi.

W aktach osobowych Walentego Ozimka znajdują się informacje, dzięki którym możemy się dowiedzieć, jak zmieniały się miejsca jego służby w Policji Państwowej:

- 1 XII 1919 - Zagórz
- 13 VI 1920 - Szczawne
- 21 IX 1920 - Jaśliska
- 14 III 1925 - Rymanów
- 29 VII 1925 - Bukowsko
- 3 I 1926 - Wisłok Wielki (komendant posterunku)
- 4 VII 1934 - Jaśliska (komendant posterunku)
- 6 VI 1938 - Sanok.

W 1919 r. Walenty Ozimek rozpoczął służbę w Policji Państwowej jako posterunkowy. 29 maja 1920 r. w Szkole Policyjnej w Sanoku ukończył

sześciotygodniowy kurs posterunkowych z wynikiem dobrym.

Pierwszy awans, na starszego posterunkowego, otrzymał 28 czerwca 1924 r. 18 września 1930 r. ukończył

pięciomiesięczny kurs w Szkole dla Szeregowych PP w Żyrardowie z wynikiem dostatecznym.

1 czerwca 1933 r. awansowany został na przodownika. Oprócz doskonalenia

zawodowego uzupełniał także wykształcenie ogólne - 10 listopada

1926 r. ukończył 5 klas ludowych w Sanoku i złożył egzamin.

Walenty Ozimek otrzymał cztery odznaczenia:

Medal Dziesięciolecia
Odzyskanej
Niepodległości - 11
kwietnia 1929 r., Medal
Pamiątkowy za Wojnę
1918-1921 - 1 V 1930 r.,
Medal Brązowy za służbę
- 19 sierpnia 1938 r.,
Medal Srebrny za służbę -
28 stycznia 1939 r.
Nie wiemy w jakich
okolicznościach Walenty
Ozimek opuścił Sanok.
Ostatni dokument w
aktach osobowych
pochodzi z 20 maja 1939
r. i dotyczy znajomości
przepisów na pełnionym
przez naszego bohatera
stanowisku. W rozkazach
Komendanta
Wojewódzkiego Policji
Państwowej we Lwowie z
późniejszego okresu
(ostatni z 12 sierpnia
1939 r.) nie ma żadnej
wzmianki o przeniesieniu
Walentego Ozimka na
inny posterunek, nie ma
też informacji o jego
przejściu w stan
spoczynku (z
dokumentów w aktach
osobowych wiemy, że
starał się o wliczenie do
okresu służby pobytu w
armii austriackiej, być
może w celach
emerytalnych). Z relacji
rodziny wiemy, że po
zakończeniu drugiej
wojny nasz bohater, wraz
z żoną i dziećmi, znalazł
się w Gryfinie, na tzw.
Ziemiach Odzyskanych.
Pytanie, czy była to
samodzielna decyzja, czy
skutek działań
przesiedleńczych
komunistycznych władz,
pozostaje bez odpowiedzi.
Czy Walenty Ozimek mógł
być ofiarą akcji „Wisła”?
Wszystkie dokumenty
(także kościelne) i relacje
rodzinne potwierdzają, że
i on i jego żona byli
Polakami, wyznania

rzymskokatolickiego. Czy wobec tego mógł zostać wysiedlony w ramach represji, jakimi organy władzy powojennego państwa objęły funkcjonariuszy policji II Rzeczypospolitej? Na jego niekorzyść dodatkowo przemawiał fakt, że jego brat i bratanek - Jan i Stanisław Ozimek, to ofiary zbrodni katyńskiej (z relacji krewnych wiemy, że przez cały okres międzywojenny utrzymywali ze sobą kontakt i spotykali się w Kolbuszowej, w rodzinnym domu). Co stało się z przodownikiem Policji Państwowej Walentym Ozimkiem po 1 września 1939 r. i dlaczego po wojnie znalazł się na Pomorzu Zachodnim? Czy kiedykolwiek poznamy odpowiedź na te pytania? Na cmentarzu w Gryfinie znajduje się jego grób z datą śmierci - 1 stycznia 1978.

Film o postaci

https://www.youtube.com/watch?v=OxZkBYk_DK8

Wykorzystane źródła

Bibliografia:
Archiwum Akt Nowych w Warszawie, Polacy na ziemiach wschodnich RP i na terenie ZSRR w latach 1918-1939, Akta osobowe funkcjonariusza Policji Państwowej Ozimka Walentego, s. Piotra, ur. 18.02.1897, 1919-1939, sygn. 3699;
Archiwum Akt Nowych, Rozkazy Komendanta Wojewódzkiego Policji

Państwowej we Lwowie nr
511-552, 1938-1939,
2/2021/0/-/4;
Jacek Dworzecki, Policja w
Polsce we wrześniu 1939
roku, w: Zeszyt Naukowy
4 Wyższej Szkoły
Bezpieczeństwa
Publicznego i
Indywidualnego
„APEIRON”, Kraków 2010;
Marcin Dziubak, Policja
Państwowa na
Podkarpaciu w II
Rzeczypospolitej, w: W
służbie państwu i
społeczeństwu. Z dziejów
formacji policyjnych na
Podkarpaciu (1919-2019),
Rzeszów-Warszawa 2019;
Marcin Dziubak, Mariusz
Skiba, Zwalczanie
przestępczości
kryminalnej na
Podkarpaciu w okresie
międzywojennym, w: W
służbie państwu i
społeczeństwu. Z dziejów
formacji policyjnych na
Podkarpaciu (1919-2019),
Rzeszów-Warszawa 2019;
Robert Litwiński, Korpus
Policji w II
Rzeczypospolitej. Służba i
życie prywatne, Lublin
2007;
Robert Litwiński, Skutki
działań wojennych w
1939 r. dla policji w
Małopolsce Wschodniej,
„Dzieje Najnowsze”,
2007, nr 2;
Piotr Majer,
Funkcjonariusze Policji
Państwowej i Policji
Polskiej w powojennej
rzeczywistości - uwagi
syntetyzujące, w Studia
Politologiczne, vol. 51,
2019;
Andrzej Misiuk, Policja
Państwowa 1919-1939.
Powstanie organizacja
kierunki działania,
Warszawa 1996;
Mariusz Skiba, Instytucje
policyjne na terenie
obecnego Podkarpacia

przed powstaniem Policji
Państwowej, w: W służbie
państwu i społeczeństwu.
Z dziejów formacji
policyjnych na
Podkarpaciu (1919-2019),
Rzeszów-Warszawa 2019;
policjapanstwowa.pl;
Wywiad z Krystyną i
Jerzym Mazurkiewiczami
przeprowadzony w dniu
19 maja 2023 r. w
Kolbuszowej.

Miejsce pamięci

Nazwa
miejsca

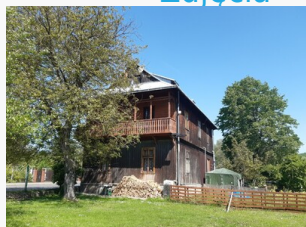
Dom Walentego Ozimka

Lokalizacja

Zdjęcia

Nazwa
miejsca

Powiatowa Komenda
Policji Państwowej w
Sanoku

Lokalizacj
a

Zdjęcia

Nazwa

miejsca
Cmentarz Komunalny w
Gryfinie

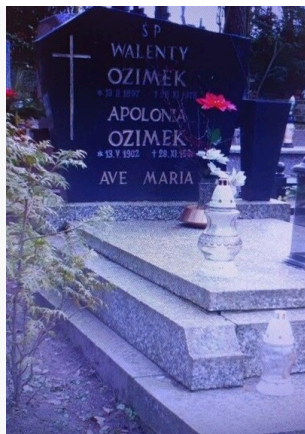

Lokalizacja

Zdjęcia

Dokładny opis miejsc

Dom Walentego Ozimka,
Sanok ul. Białogórska 2
Informacja o ostatnim
przedwojennym adresie
Walentego Ozimka
znajduje się w jego
aktach osobowych, na
karcie porady lekarskiej,
której udzielił mu
miejskowy lekarz dr
Władysław Królicki w dniu
16 maja 1939 r. To ulica
Białogórska 2.
Ulica Białogórska w
Sanoku swoją nazwę
zawdzięcza znajdującemu
się nieopodal, na prawym
brzegu Sanu, wzniesieniu
zwanemu Białą Górą (dziś
u jej podnóża mieści się
Muzeum Budownictwa
Ludowego w Sanoku).
Ulica, mimo że upłynął już
prawie wiek, nadal nosi tę
samą nazwę i biegnie
wzdłuż lewego brzegu
Sanu. Nie zmienił się też
numer domu, w którym
mieszkał przodownik
Policji Państwowej
Walenty Ozimek -
Białogórska 2.
Dom znajduje się po
stronie ulicy, która
położona jest nad Sanem,
w odległości kilku metrów
od rzeki. Jest to jedyny
przedwojenny budynek po
tej stronie ulicy
Białogórskiej. Położny jest

w ogrodzie z kilkoma starymi drzewami. Ma dwie kondygnacje i strych. Jest zbudowany z drewna, na kamiennej podmurówce. Dom jest dosyć duży, wydaje się, że mogło w nim mieszkać kilka rodzin. Obecnie również jest zamieszkały. Stan techniczny budynku nie jest najlepszy, odnowienia wymaga elewacja, stolarka okienna i drzwi.

Budynek Powiatowej Komendy Policji Państwowej w Sanoku, ul. Henryka Sienkiewicza 5 Budynek przy ulicy Sienkiewicza 5 przez cały okres międzywojenny był siedzibą Powiatowej Komendy Policji Państwowej w Sanoku. W posterunkach jej podlegających służył Walenty Ozimek. W tym budynku 6 stycznia 1920 r. złożył przysięgę służbową. Budynek powstał na potrzeby C. K. Okręgowej Dyrekcji Skarbu, założonej w 1892/1893. Został wzniesiony w okresie około dwóch lat. Budowla bywała określana jako „Pałac Rylskich” ze względu na nazwisko właścicielki działki, na której powstał. Pełnił funkcję rezydencji rodziny Ścibor-Rylskich. W gmachu w okresie międzywojennym funkcjonowały także inne urzędy, m.in. Małopolski Inspektorat Okręgowy Straży Granicznej (1928-1930), Urząd Skarbowy (do 1939), Urząd Starostwa Powiatu Sanockiego (do 1939). Po wojnie w budynku swoją siedzibę miała Komenda Powiatowa Milicji

Obywatelskiej, a do roku 2005 Komenda Powiatowa Policji. W 2016 r. budynek został sprzedany osobom prywatnym za 480 tys. złotych. Na razie nie jest użytkowany - wymaga poważnego remontu. Budynek znajduje się na działce, której powierzchnia wynosi ok. 0,2 ha. Jest podpiwniczony i posiada trzy kondygnacje. Jego powierzchnia wynosi 1775 m². W 2016 r. został wpisany do wojewódzkiego rejestru zabytków.

Grób Walentego Ozimka na Cmentarzu Komunalnym w Gryfinie, ul. Pomorska 1C Cmentarz Komunalny przy ulicy Pomorskiej powstał w 1911 r. z inicjatywy ówczesnych władz miasta. Wyznaczono alejki obsadzając je wieloma gatunkami drzew i krzewów, a w centralnej części wybudowano kaplicę cmentarną w stylu neogotyckim. Dzieje cmentarza są skomplikowane ze względu na trudną historię samego Gryfina, miasta położonego w zachodniej części województwa zachodniopomorskiego. W okresie przedwojennym Gryfino należało do Niemiec, w marcu 1945 r. miasto zostało zamienione w twierdzę, zniszczone zostało 70% zabudowy. Obecnie cmentarz jest częścią Miejskiego Szlaku Historycznego. Cmentarz posiada własną stronę internetową z wszystkimi najważniejszymi

informacjami i
wyszukiwarką grobów.
Grób Walentego Ozimka i
jego żony Apolonii
znajduje się w kwaterze
nr 18. Klasyczny
nagrobek z tzw. lastryko
uzupełnia stojąca, czarna,
marmurowa płyta z
krzyżem i informacjami o
zmarłych: Walenty
Ozimek 13 II 1897 - 1 I
1978, Apolonia Ozimek 13
V 1902 - 28 XI 1988.

Żywa lekcja historii

Opis
przeprow
adzonej
żywej
lekcji
historii

Żywa lekcja historii
poświęcona
przodownikowi Policji
Państwowej Walentemu
Ozimekowi

Planując żywą lekcję
historii poświęconą
przedwojnemu
przodownikowi Policji
Państwowej chcieliśmy
uwzględnić dwie kwestie
- cel i odbiorcę.
Koncepcja naszej pracy
zakładała pokazanie
codziennej, sumiennej i
ciężkiej służby Walentego
Ozimek, jako pewnego
rodzaju bohaterstwa.
Bohaterstwa bez
heroicznych czynów i
chwalebnej śmieci za
ojczyznę, ale takiego,
gdzie każdy dzień
zwyczajnego życia

poświęcony był służbie państwu i ludziom. Uznaliśmy, że najlepszym adresatem takiej lekcji będzie młodzież, dla której funkcjonariusze przedwojennej policji przez swoją codzienną służbę, pełną wyzwań i niebezpieczeństw, mogą stać się wzorcami osobowymi. Nie chodzi tu oczywiście o jakieś bezpośrednie naśladowanie - realia, w których żyjemy są zupełnie inne, ale pewne postawy i zachowania ze względu na swoją szlachetność są ponadczasowe i można do nich nawiązywać w różnych sytuacjach. Z racji tego, że sami działamy w organizacjach o charakterze społeczno-religijnym, zaprosiliśmy osoby o podobnych zainteresowaniach. Udało się nam uzyskać pomoc osób, które na co dzień w swojej pracy zawodowej poruszają się w obszarze zagadnień dotyczących pozytywnych wzorców osobowościowych. Przeprowadziliśmy wywiady, w których nasi rozmówcy: dr hab. prof. Uniwersytetu Rzeszowskiego Urszula Gruca-Miąsik i Duszpasterz Młodzieży Diecezji Rzeszowskiej ksiądz Tomasz Ryczek opowiedzieli nam, jak wyobrażają sobie przeniesienie przedwojennych wzorców cichych bohaterów - funkcjonariuszy Policji Państwowej w czasy współczesne, jak można przedwojenne przykłady godnych naśladowania postaw wykorzystać we współczesnym

wychowaniu i edukacji
młodzieży (fragmenty
wywiadów zamieszczamy
w filmie - relacji z żywej
lekcji historii).

Naszą „Żywą lekcję
historii” przygotowaliśmy
dla Katolickiego
Stowarzyszenia
Młodzieży, Liturgicznej
Służby Ołtarza, Oaza -
Ruch Światło - Życie oraz
Związku Strzeleckiego
„Orlęta” w Tyczynie.

Należy do nich młodzież z
parafii Tyczyn w różnym
wieku, uczniowie szkół
podstawowych i średnich.

Spotkanie odbyło się 23
maja 2023 roku w
budynku starej plebanii,
gdzie znajdują się
pomieszczenia

wykorzystywane przez te
grupy. Jego celem było
przedstawienie

zaproszonym postaci
naszego bohatera oraz
zapoznanie ich z historią

Policji Państwowej II
Rzeczypospolitej i losami
jej funkcjonariuszy. Przed
spotkaniem, w kościele
parafialnym pw. Świętej

Katarzyny, o godzinie
18.00 odbyła się Msza
Święta w intencji ś.p.

Walentego Ozimka.

Intencję powiązaliśmy z
przypadającą w tym roku
150 rocznicą urodzin

patrona podkarpackiej
Policji Zygmunta Wiktora
Sas Horszowskiego, twórcy
struktur Policji

Państwowej na
Podkarpaciu. Mszę Świętą
koncelebrowali ksiądz
proboszcz dr Marian

Czenczek oraz księża
wikariusze: ks. Łukasz
Ślęczka i ks. Wiktor Zoła.

My również włączyliśmy
się w nabożeństwo -

Dawid przedstawił
pierwsze czytanie
liturgiczne, Patrycja
zaśpiewała psalm. W

czasie Mszy Świętej księża wspomnieli o intencji i naszym bohaterze, dzięki czemu nawet ci uczestniczący w nabożeństwie, którzy nie przyszli na spotkanie o nim usłyszeli. Ksiądz Łukasz Ślęczka, współorganizator naszego spotkania, po nabożeństwie serdecznie zaprosił wszystkich zainteresowanych do budynku starej plebanii na żywą lekcję historii, która rozpoczęła się około 19.00 i trwała godzinę. Osoby, które wzięły udział w żywej lekcji historii mogły zapoznać się z krótką historią Policji Państwowej oraz losami jej funkcjonariuszy. Przedstawiliśmy postać naszego bohatera opowiadając o jego życiu i codziennej służbie, problemach, z jakimi zmagał się pełniąc obowiązki na trudnym i niebezpiecznym terenie. Zaprezentowaliśmy posiadane dokumenty i zdjęcia oraz inne materiały przygotowane na tę okazję. W żywej lekcji historii wzięło udział ponad 30 osób, głównie młodzież, ale byli też pedagodzy i wychowawcy, którzy pracują z młodzieżą. Na spotkaniu byli też ksiądz proboszcz tyczyńskiej parafii, dr Marian Czenczek oraz dyrektor naszej szkoły, pani Dorota Tarańska-Klęsk. Uczestnicy z uwagą wysłuchiwali naszych informacji. Byli naprawdę zainteresowani historią Policji Państwowej oraz postacią Walentego Ozimka. Opowieść zaczęliśmy od przedstawienia historii

Policji Państwowej w okresie międzywojennym oraz informacji dotyczących konkursu „Policjanci w służbie historii”, czyli co i dlaczego robimy. Następnie przedstawiliśmy postać naszego bohatera Walentego Ozimka. Przygotowaliśmy dla uczestników filmy uzupełniające naszą opowieść. Na koniec Patrycja z naszego zespołu konkursowego zaprezentowała krótki recital piosenek nawiązujących do tematyki spotkania. Uczestnikom spotkania podziękowaliśmy słodyczami.

Link do filmu – relacji z żywej lekcji historii:
<https://youtu.be/SLpuOGVLBLQ>

Zdjęcia

Piiki
